

Дизайн-проект дитячої книги (українська казка) "Коза-дереза"

Ціль дипломної роботи - створення дитячої книги (українська казка) «Коза-дереза» за допомогою програм Adobe Photoshop 2024 та Adobe InDesign 2024.

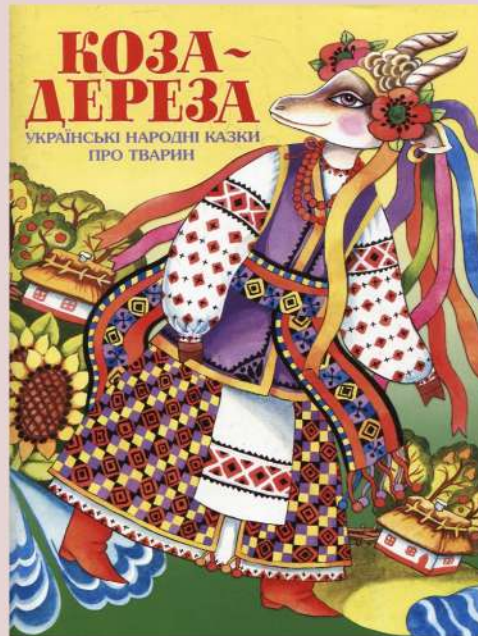
Для досягнення встановленої цілі в дипломній роботі вирішуються наступні завдання:

1. Зробити історично-теоретичний огляд.
2. Проаналізувати сучасні вихідні матеріали книги «Коза-дереза».
3. Розробити візуальну концепцію дизайну книги.

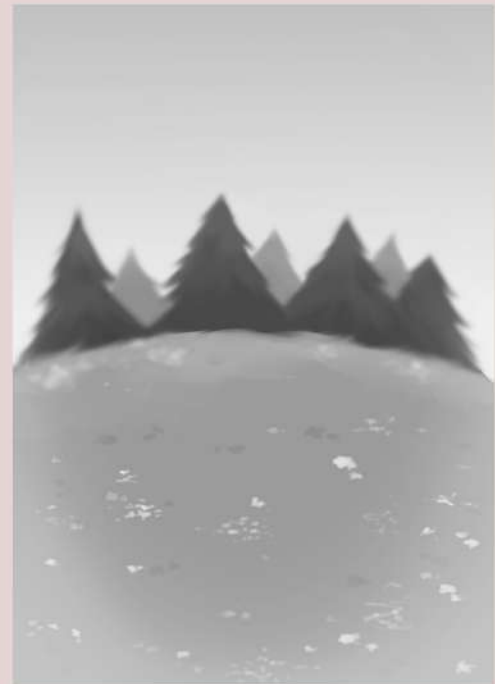
Об'єкт досліджень – процес проектування дизайну дитячої книги та ілюстрацій до неї.

Предмет дослідження – способи і засоби проектування дитячої книги «Коза-дереза» за допомогою програм Adobe Photoshop 2024 та Adobe InDesign 2024.

АНАЛОГИ

ЕСКІЗИ ОБКЛАДИНОК

ТИТУЛЬНА ОБКЛАДИНКА

українська народна казка

Коза - Дереза

Буча - 2024

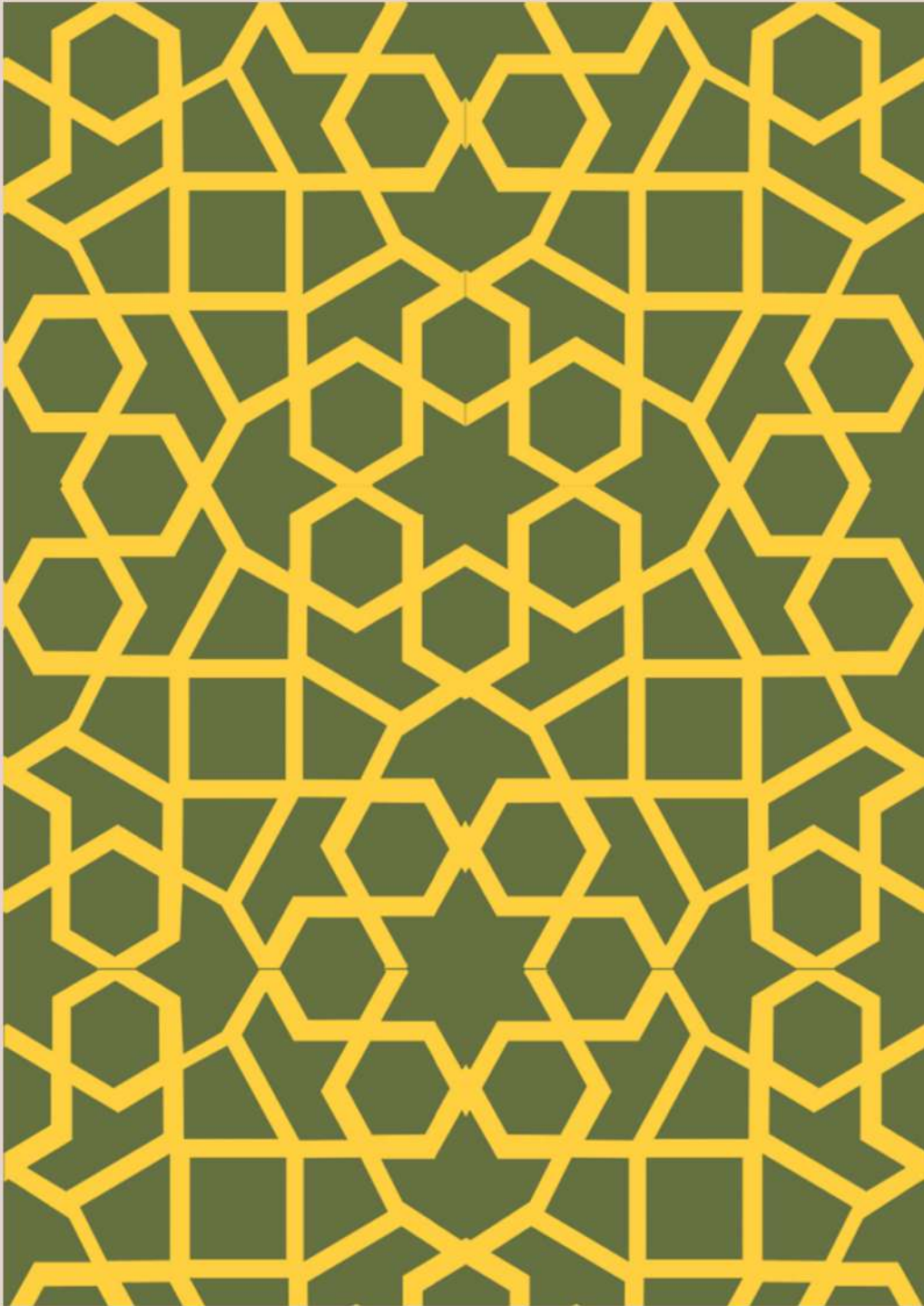
ЗАДНЯ ОБКЛАДИНКА

«Збірка українських народних казок»

КОЗА-ДЕРЕЗА

ПІДКЛАДКА (ФОРЗАЦ)

СТОРІНКА 1

Були собі дід та баба. Поїхав дід на ярмарок та й купив собі козу. Привіз її додому, а рано на другий день посилас дід старшого сина ту козу пасти. Пас, пас хлопець її аж до вечора та й став гнати додому. Тільки до воріт став доганяти, а дід став на воротях у червоних чоботях та й питається:

– Кізонько моя мила, кізонько моя люба! Чи ти пила, чи ти їла?

– Ні, дідусю, я й не пила, я й не їла: тільки бігла через місточок та вхопила кленовий листочок, тільки бігла через гребельку та вхопила водиці крапельку, – тільки пила, тільки й їла! От дід розсердився на сина, що він погано худоби доглядає, та й прогнав його.

На другий день посилас другого сина – меншого. Пас, пас хлопець козу аж до вечора та й став гонити додому. Тільки став до воріт доганяти, а дід став на воротях у червоних чоботях та й питається:

– Кізонько моя мила, кізонько моя люба! Чи ти пила, чи ти їла?

– Ні, дідусю, я не пила, я й не їла: тільки бігла через місточок та вхопила кленовий листочок, бігла через гребельку та вхопила водиці крапельку, – тільки пила, тільки й їла!

От дід і того сина прогнав. На третій день посилас вже жінку. От вона погнала козу, пасла весь день; ввечері стала доганяти до двору, а дід уже стоїть на воротях у червоних чоботях та й питається:

– Кізонько моя мила, кізонько моя люба! Чи ти пила, чи ти їла?

– Ні дідусю, я й не пила, я й не їла: бігла через місточок, ухопила кленовий листочок, бігла через гребельку, вхопила водиці крапельку, – тільки пила, тільки й їла!

От дід прогнав і бабу. На четвертий день погнав він уже сам козу, пас увесь день, а ввечері погнав додому і тільки надігнав на дорогу, а сам навпростець пішов; став на воротях у червоних чоботях та й питається:

СТОРІНКА 2

– Кізонько моя мила, кізонько моя люба! Чи ти пила, чи ти їла?

– Ні, дідусю, я не пила, я й не їла: бігла через місточок та вхопила кленовий листочок, бігла через гребельку, вхопила водиці крапельку, – тільки пила, тільки й їла!

От тоді дід розсердився,

пішов до коваля, висталив ніж, став козу різати, а вона вирвалась та й утекла в ліс.

У лісі бачить коза зайчикову хатку, вона туди вбігла та й заховалась на печі.

От прибігає зайчик, коли чує – хтось є в хатці.

Зайчик і питається:

– А хто, хто в моїй хатці?

А коза сидить на печі та й каже:

– Я, коза-дереза, за три копи куплена, півбока луплена! Тупу-тупу ногами, сколю тебе рогами, ніжками затопчу, хвостиком замету – тут тобі й смерть.

От зайчик злякався, вибіг з хатки, сів під дубком.

Сидить та й плаче. Коли йде ведмідь та й питається:

– Чого ти, зайчику-побігайчику, плачеш?

– Як же мені, ведмедику, не плакати, коли в моїй хатці звір страшний сидить!

СТОРІНКА 3

А ведмідь:

– От я його вижену!

Побіг до хатки:

– А хто, хто в зайчиковій хатці?

А коза з печі:

– Я, коза-дереза, за три копи куплена, півбока луплена! Тупу-тупу ногами, сколю тебе рогами, ніжками затопчу, хвостиком замету – тут тобі й смерть!

Ведмідь і злякався.

– Ні, – каже, – зайчику-побігайчику, не вижену – боюсь.

От і знов пішов зайчик, сів під дубком та й плаче.

Коли йде вовк і питається:

– А чого це ти, зайчику-побігайчику, плачеш?

– Як же мені, вовчику-братику, не плакати, коли в моїй хатці звір страшний сидить!

А вовк:

– От я його вижену!

СТОРІНКА 4

– Де тобі його вигнати! Тут і ведмідь гнав, та не вигнав.

– Отже, вижену.

Побіг вовк до хатки та й питається:

– А хто, хто в зайчиковій хатці?

А коза з печі: – Я, коза-дереза, за три копи куплена, півбока луплена! Тупу-тупу ногами, сколю тебе рогами, ніжками затопчу, хвостиком замету – тут тобі й смерть!

Вовк і злякався.

– Ні, – каже, – зайчику-побігайчику, не вижену – боюсь.

Зайчик ізнов пішов, сів під дубком та й плаче.

Коли біжить лисичка, побачила зайчика та й питається :

–А чого ти, зайчику-побігайчику, плачеш?

– Як же мені, лисичко-сестричко, не плакати, коли в моїй хатці страшний звір сидить!

А лисичка:

– От я його вижену!

СТОРІНКА 5

– Де тобі, лисичко, його вигнати!

Тут і ведмідь гнав – не вигнав, і вовк гнав, та не вигнав, а то ти!

– Отже, вижену.

Побігла лисичка до хати та:

– А хто, хто в зайчиковій хатці?

А коза з печі:

– Я, коза-дереза, за три копи куплена, півбока луплена! Тупу-тупу ногами, сколю тебе рогами, ніжками затопчу, хвостиком замету – тут тобі й смерть!

От лисичка теж злякалась.

– Ні, – каже, – зайчику-побігайчику, не вижену – боюсь.

Пішов зайчик, сів під дубком та й знову плаче.

Коли це лізе рак-неборак та й питається:

– Чого ти, зайчику-побігайчику, плачеш?

– Як же мені не плакати, коли в моїй хатці страшний звір сидить!

СТОРІНКА 6

А рак:

– От я його вижену!

– Де тобі його вигнати!

Тут ведмідь гнав, та не вигнав, і вовк гнав, та не вигнав, і лисиця гнала, та не вигнала, а то ти!

– Отже, вижену!

От поліз рак у хатку та й питається:

– А хто, хто в зайчиковій хатці?

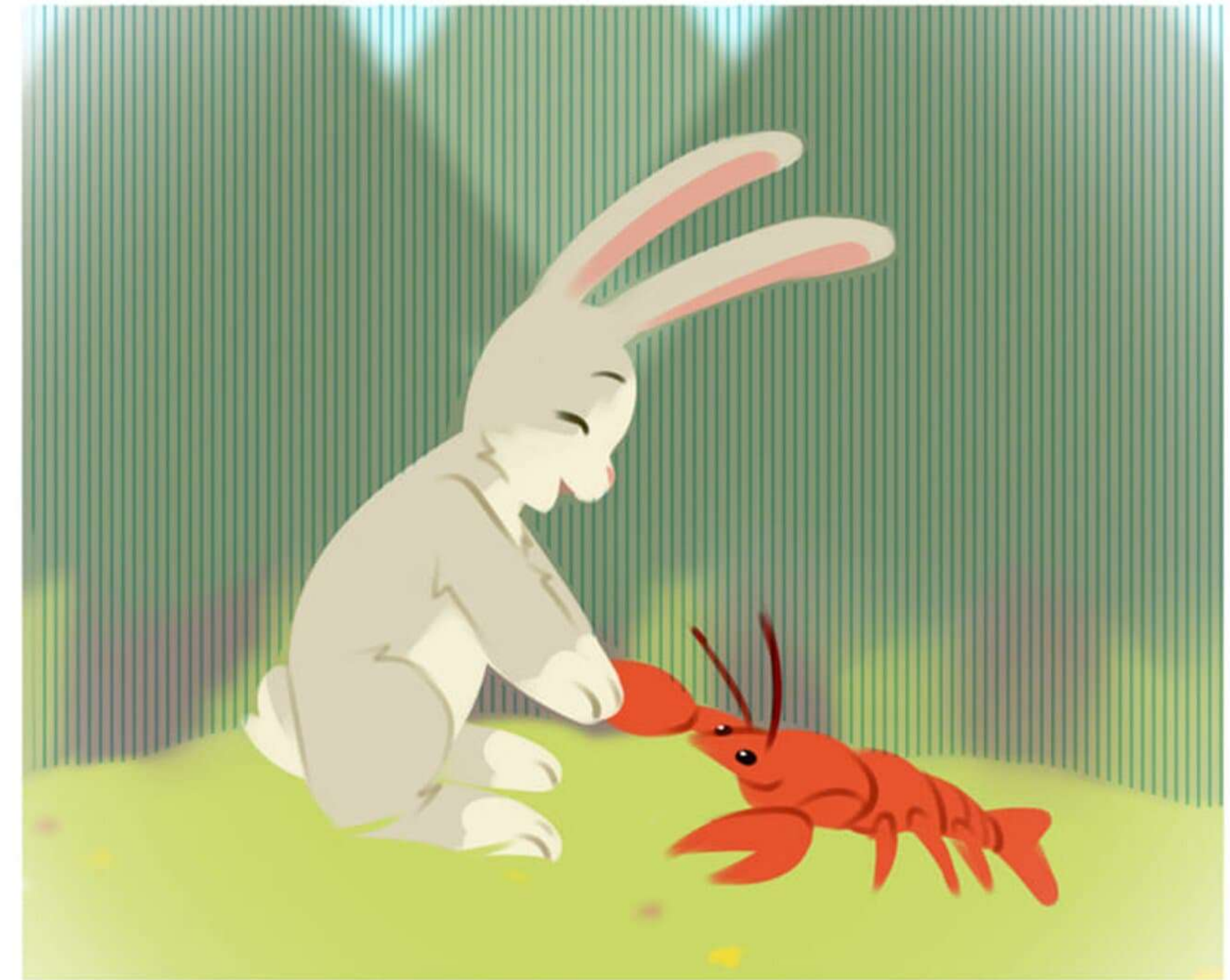
А коза з печі:

– Я, коза-дереза, за три копи куплена, півбока луплена! Тупу-тупу ногами, сколю тебе рогами, ніжками затопчу, хвостиком замету – тут тобі й смерть!

А рак усе лізе та лізе, виліз на піч та:

СТОРІНКА 7

– А я, рак-неборак, як ущипну – буде знак!

Та як ущипне козу клешнями!..

Коза як замакає, та з печі, та з хати – побігла, тільки видно!

От тоді зайчик радий, прийшов у хатку та так уже ракові дякує. Та й став жити в своїй хатці.

КІНЕЦЬ